

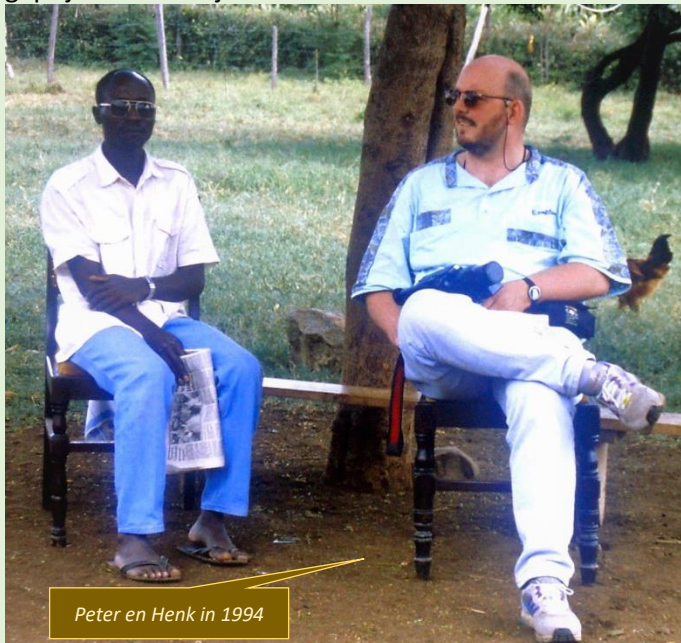
Andreas
Manna
Stichting

AMSkoerier

December 2021

Ontwikkelingen

Ondanks de invloed van corona, wordt het allerm minst een jaar waarin de ontwikkelingen stilstaan. We kunnen dan weliswaar niet naar Afrika reizen, toch volgen de ontwikkelingen elkaar op. Het is nog maar zeer de vraag of we ook dit jaar met tegenwind van corona onze in en om Hoogeveen geplande acties voor Afrika kunnen uitvoeren. In Oeganda zijn we feitelijk grotendeels klaar met het bouwen van de school en alles eromheen. Florence krijgt de eerste schoolmeisjes in haar klassen. Ze heeft contacten met een grote Europese organisatie die scherp geprijsd hun meisjes trainen in de lokalen van Florence.

Peter en Henk in 1994

Daarnaast doet een Canadese organisatie toezeggingen voor de toekomst. Ineens wordt het de vraag in hoeverre zij van mening is dat ze onze hulp voor de toekomst nog nodig heeft. In Nairobi vinden acht van de volwassen jongelui in het kinderkuis een baan. Er moet nagedacht worden wat dit betekent voor de toekomst. Het kinderkuis is met het ouder worden van de kinderen langzaam aan veranderd van een weeshuis naar een huiskerk. Waarin de zorg voor elkaar centraal staat en alles met elkaar wordt gedeeld. Daarnaast wordt nagedacht hoe de jongelui ieder individueel verder willen nu de één na de ander de school verlaat met een diploma en sommigen een baan vinden. We leggen hen allen individueel de vraag voor hoe zij de toekomst zien. Dit naast de vraag of ze van plan zijn om in de huiskerk te blijven of de wijde wereld in te trekken. Ook kunnen ze met ons gaan samenwerken in de actieve zorg voor straat-, zwerv- en weeskinderen in en om Nairobi. Het antwoord is verrassend maar niet geheel onverwacht: Ze willen werken, maar ook blijven samenwerken. Het antwoord is

nauwelijks gegeven of ze zetten die onmiddellijk gezamenlijk om in daden!

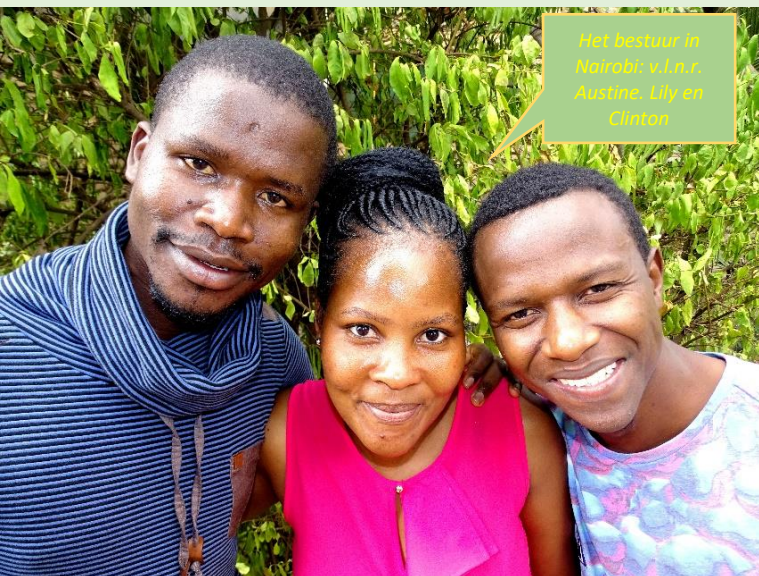
1997

In dit jaar overlijdt *Peter*, de zoon van William Otieno. Met *William* werken we samen sinds 1992. Hij begint dan in Karungu bij het Victoriameer met het opvangen van tien weeskinderen. Het overlijden van Peter vindt plaats tijdens de aanwezigheid van Henk en Wilma in Karungu. Terwijl daar de voorbereidselen voor de begrafenis worden getroffen, maken Henk en Wilma de tijd nuttig door op zoek te gaan naar kunstmateriaal in de galerieën van Nairobi. Materiaal dat door de AMS in Nederland gebruikt kan worden als presentatiemateriaal voor fondswerving. Henk vertelt: *“Terwijl we wandelend door de regen een kruising oversteken nabij het Stanley-hotel, middenin het hart van de moderne stad, komen er midden op de kruising twee zeer jonge kinderen op ons af. Kleuters! We zijn totaal verrast vanwege de gevaarlijke*

verkeerssituatie. Gehuld in voden en met plastic zakken op het hoofd tegen de regen, smeken de twee ons: “give me money, give me money!” Zoals dat al wel vaker hebben gehoord. Maar deze keer is het anders. De hartverscheurende aanblik, de rechtstreekse confrontatie met het lijden van de twee zeer jonge kinderen, maakt het onmogelijk om niets te doen. Het flitst door me heen dat het officieel verboden is om iets te geven. Wat op zich ook volkomen nutteloos schijnt, omdat ze er zeer waarschijnlijk lijm voor gaan kopen, om hun pijn weg te snuiven. We moeten snel besluiten en kiezen ervoor om iets te geven. In

ons hart weten we: dit kan niet anders! Ik vraag Wilma om hen wat muntjes in de hand te drukken. Ik bezweer hen om er brood voor te kopen. Daar stemmen ze uiteraard mee in en verdwijnen dan zo snel als ze gekomen zijn. Terwijl we de muntjes geven spreekt er een heldere stem die tegen me zegt: "Dit zijn ook jouw kinderen!" Sindsdien is dit moment even emotioneel als onuitwisbaar, en bij tijd en wijle blijft door de jaren heen die stem spreken. En we weten daarom dat aan ons de zorg is gegeven voor kinderen in Afrika die in nood zijn. Later zeg ik bij thuiskomst bezorgd tegen die stem: "ik heb hulp nodig! In Nederland en hier in Nairobi." Dan vult de stem aan: maak je geen zorgen, die ga ik geven. Sindsdien weten we dat er een tijd komt dat we hulp krijgen in Nederland en Afrika om te zorgen voor straat- zwerf- en weeskinderen in Afrika. We zijn nu ondertussen heel wat jaren verder. De tijd van hulp krijgen is er steeds geweest en komt nu tot een hoogtepunt in Nairobi! Onze kinderen, waar wij jaren voor hebben gezorgd, gaan nu niet alleen voor elkaar zorgen maar gaan ook zorgen voor kinderen die wij nog niet kennen, maar die wel "onze" kinderen zijn. Daarvoor gaan ze hulp krijgen, van ons en van de stem. Omdat ze arm zijn en zorg nodig hebben. Oók Zijn kinderen zijn. We hebben ooit de jongelui van dat weeshuis in Karungu verhuisd naar Nairobi, en hen daar de afgelopen jaren geleerd om de ogen te openen voor de nood in hun stad. En dat is wat ze nu werkelijk doen! Niet langer wegstijgen."

Sloppenwijk

Het eerste half jaar beschrijven ze hun plannen samen met ons. Daarna gaan ze in het tweede halfjaar op zoek naar een appartement vlakbij een sloppenwijk. Die als basis kan dienen van waaruit gewerkt kan worden. Dat ook kan dienen als tijdelijk onderkomen van de jongeren die de sloppenwijk intrekken. Waar gesprekken met sloppenbewoners rustig gevoerd kunnen worden buiten de hectiek van de sloppenwijk. Om van daaruit praktische zorg te geven, zoals voedsel en kleding. Ze vinden een appartement en huren die met onze hulp. Vanuit Nederland voorzien wij daarnaast in de noodzakelijke inrichting. Ook gaan ze op zoek naar een soort klaslokaal van hout of steen in de sloppenwijk. Wat het mogelijk

maakt om mensen te voorzien van wat noodzakelijk is, eerste hulp aan hen te verlenen, met hen te spreken, te onderwijzen en te informeren. Dat is momenteel nog niet gevonden. Vanaf augustus krijgen we berichten uit Nairobi, dat de jongeren actief de sloppenwijken intrekken om arme mensen op te zoeken. Ze vinden twee jonge kinderen en sturen foto's en video's en schrijven

erbij: "Dit is Gladys. Ze heeft twee kinderen en verblijft in de sloppenwijk genoemd Kawangware. We zien haar kinderen al heel lang en ze zijn eenzaam. Vanaf zes uur 's ochtends tot 's avonds laat. Want terwijl Gladys tomaten verkoopt zwerven haar kinderen de hele dag rond in de sloppenwijk. We hebben geprobeerd hun moeder te vinden, maar eerst tevergeefs. Op een nacht zijn we er naartoe gegaan en vonden we haar in de sloppenwijk. Ze is een alleenstaande moeder van deze twee kinderen. Een zoon (Maina, 3 jaar) en dochter (Mothoni, 7 jaar) kinderen van verschillende mannen. De vaders miskennen hun verantwoordelijkheid en verlaten Gladys, met de kinderen achter zich latend. Ze willen de kinderen zelfs niet bij hen in de buurt zien. Gladys moet werken om ze te kunnen voeden. Ze verkoopt tomaten en legt uit dat dit de reden is dat zij ze dagelijks aan hun lot moet overlaten. Ze gaan ook niet naar school, omdat ze zich alleen een dagelijkse

maaltijd maar geen schoolgeld kan veroorloven. We geven haar wat kleding en dat blijkt ze enorm te waarderen. In overleg met Gladys, stemt ze ermee in dat haar beide kinderen naar ons huis toe komen. Ze krijgen daar een geregeld leven, goed te eten en ze mogen naar school. Gladys komt er in de weekenden bij om bij de kinderen te zijn. Zo kan zij door de week haar kleintje blijven voortzetten, zonder de vrees van wat er met haar kinderen kan gebeuren.” In november volgen we de jongeren naar de sloppenwijk. Die ze dan intrekken op zondagmiddag omdat sommigen van hen zes dagen werken. Ze ontmoeten arme kinderen en hun moeders, soms ook vaders, en zien de enorme problematiek. Daar waar ze de mogelijkheid hebben bieden ze hulp en een luisterend oor. Ze krijgen steeds meer gedachten en ideeën om de hulp vorm te geven. Wij denken mee via de korte lijnen van WhatsApp. Op twintig november schrijft Clinton: “Met ons allen in het huis gaat het goed en ook met hen die nog op de kostscholen verblijven. Gelukkig hebben we voldoende te eten ondanks de droogte die honger veroorzaakt in het land. Met deze mail wil ik jullie informeren over onze activiteiten in de sloppenwijken van de afgelopen tijd. Sinds we het appartement met een aantal hebben betrokken, krijgen we veel contact met mensen in de sloppenwijk. Bij elke wandeling door de wijk ontmoeten we zowel mannen, vrouwen als kinderen die aan de drugs zijn. We zien vrouwen die dronken zijn en

een open veld. Ze heeft haar kinderen naast zich neergelegd. De eerste keer dat we het gesprek zoeken zegt ze: “alsjeblieft, laat me met rust, ik heb teveel aan mijn hoofd”. Later vertelt ze dat ze een gewelddadig huwelijk heeft. De man heeft haar het huis uit gejaagd. Ze is van plan naar Eldoret te reizen. Een stad in het westen op 350 km afstand van Nairobi, maar ze heeft daar niet de middelen voor. Wij kopen eten voor haar en haar kinderen, verzamelen wat geld en geven haar 730 Keniaanse shilling voor haar reis. Ze geeft ons haar telefoonnummer, om contact te houden. Ze is inmiddels terug naar haar broer.

Evelyne Wamboi

Afgelopen zaterdag ontmoeten we Evelyne Wamboi. Ze is een alleenstaande moeder van twee kinderen. Als we haar ontmoeten regent het enorm. Ze blijkt deels kreupel en had voorheen een vishandeltje in de sloppenwijk. De vader van haar kinderen verliet haar toen ze zwanger was. Om voor de kinderen te kunnen blijven zorgen is ze nu op zoek naar dagelijkse klusjes. We spreken met haar af dat ze zondag bij ons thuis komt en

blijven zorgen is ze nu op zoek naar dagelijkse klusjes. We spreken met haar af dat ze zondag bij ons thuis komt en

Moeder met tweeling in open veld, samen met bestuur

desondanks borstvoeding geven aan hun baby's. Het is pijnlijk om te zien dat veel vaders alcohol drinken en de moeder van hun kinderen beledigen en gewelddadig zijn in het bijzijn van hun kinderen. Omdat wij iets willen doen voor dergelijke vrouwen, meisjes en jongetjes, willen we het daar graag met jullie over hebben. Zo is er een moeder met een tweeling. We vinden haar alleen in de hete zon op

Avrillavine Achieng

Alves Ogile

dat we dan verder praten. Avrillavine Achieng en Alves Ogile wonen bij een alleenstaande moeder. De moeder van Alves zorgt voor Achieng sinds de ouders van Achieng uit elkaar zijn gegaan. De moeder is daarna gestorven en liet haar achter bij haar dronken vader die meestal niet thuis is. We hebben vernomen dat ze van plan zijn terug te gaan naar hun grootouders in Nyanza (district in het westen). De twee foto's die ik stuur, zijn van hen. We ontmoeten een 19-jarig meisje die samenleeft met haar 12-jarige zusje. Hun moeder is verslaafd aan alcohol, verliet hen, en ging samenwonen met een man die alcohol verkoopt. Het oudste meisje besloot wat kleermakerswerk te gaan doen om zichzelf en haar zusje te voeden. We blijven met hen in contact. Collins is een tienjarige jongen die we regelmatig ontmoeten. Hij verloor zijn moeder in februari vanwege kanker en ook zijn vader in november vanwege nierfalen. Hij verblijft dan hier dan daar bij

buren. We nodigen hem twee keer uit bij ons thuis en maken samen plannen. Zodra we weten wie de wettelijke verantwoordelijkheid voor hem heeft, willen we Collins bij ons in huis halen. We zijn blij dat de kinderen van Gladys, Mothoni en haar broer Maina nu werkelijk naar school

Lily met Maina en Muthoni

gaan. De kleine Maina in de peuterschool, Muthoni in groep twee. Gladys staat welwillend tegenover wat we doen en morgen komt ze naar ons huis. We zullen het hebben over de plannen die ze heeft met haar tomatenbedrijfje. Over het gebouwtje dat we willen in de sloppenwijk krijgen we de komende week een klein perceel te zien, waar we misschien een iets kunnen bouwen. Van waaruit we water kunnen geven en officieel iedereen kunnen verwelkomen voor advies en elke inspanning die binnen onze mogelijkheden ligt. We realiseren ons dat tienermeisjes zich geen maandverband kunnen veroorloven en dat ze hun toevlucht nemen tot boeken en kranten om de situatie onder controle te houden. Hier gaan we ook aandacht voor hebben zodra we een ruimte in de sloppenwijk hebben gevonden. Er komen nog meer foto's. Betere foto's. Misschien hebben we een camera nodig? Bedankt dat jullie met ons meeleven. Wij houden van jullie. Clinton, namens Huiskerk The Sheaf Nairobi."

Nairobi

De jongeren in Kenia gaan de eerste helft van het jaar na, of er daar ook mogelijkheden zijn om zelf een huis te gaan bouwen. Zodra het bouwen van een kinderkuis nabij Nairobi toch te duur blijkt, wordt voorlopig van dit plan afgezien. We ontvangen het bericht uit Nairobi dat Mildred, één van de tienermeisjes in het huis, zwanger is. Ze heeft dit nergens verteld maar werd onwel op school. Ze bevalt onverwacht in het ziekenhuis na zes maanden zwangerschap van een jongentje. Hij leeft kort en sterft. Het bestuur moet onverwacht naar het ziekenhuis om een begrafenis regelen. De jongelui zijn allemaal thuis. Ieder

heeft zeven weken vakantie. Wij zouden er graag bij zijn, maar dat is praktisch niet uitvoerbaar vanwege de

Overleden kindje Mildred

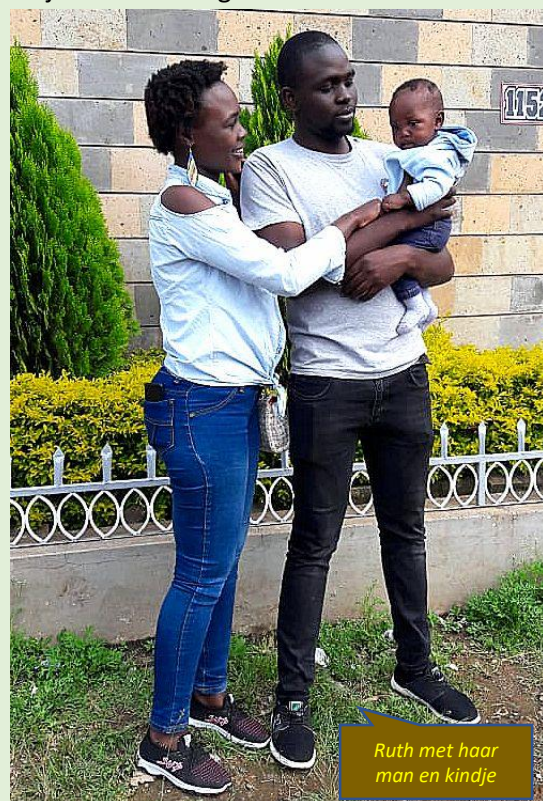
gevolgen van de pandemie. Wel is er goed contact en kunnen we af en toe met elkaar videobellen. We krijgen

Mildred bij het graf van haar kindje

aangrijpende foto's van de begrafenis. Leven en dood liggen in Afrika dicht bij elkaar. Onlangs is er ook een

kindje geboren bij Ruth, één van de oudere meisjes die nu samenleeft met haar partner vlakbij het kinderkuis. Zij verloor ook al eens een kindje en is tot troost voor haar jongere zus Mildred in het kinderkuis. Ondertussen komt er bericht uit Nairobi, dat Janet mentaal ziek is. Gelukkig is er nauw contact via WhatsApp en kunnen we op

Ruth met haar man en kindje

afstand de leiding van het kindertehuis bijstaan. Janet krijgt hulp vanuit een ziekenhuis in de buurt, en functioneert nu weer goed. Austine geeft pastorale zorg aan Janet. Nairobi komt opnieuw in een strenge lockdown terecht. In mei

Janet zonder en met o.a. een mentaal- en schildklier probleem

gaan alle jongeren weer naar hun scholen en opleidingen. Er blijven ook nog jongeren thuis, die klaar zijn met de opleiding maar nog geen werk hebben gevonden. Daarnaast zijn er jongeren die werk vonden, waarvan sommigen dit vanwege covid weer verloren. Omdat er veel jongeren thuis zijn, besluiten we samen met het bestuur in Nairobi om een tweede appartement te huren:

Dochter Loam en zoonje Shawn van Dorothy

één voor de meisjes en één voor de jongens. Ze gaan hiernaar op zoek. Zodra ze twee goeie appartementen boven elkaar vinden voor dezelfde prijs als voorheen, verhuizen ze daar in augustus naartoe. De meisjes beneden, de jongens daarboven. Het is even wennen aan het min of meer gescheiden leven. Ondertussen versoepelen de maatregelen hier en is ieder die wil, gevaccineerd. Maar in Afrika nemen de besmettingen toe als gevolg van de nieuwe deltavariant. In juni heeft de overheid een verplichting laten uitgaan naar kindertehuizen dat alle

kinderen regelmatig getest moeten worden op covid. Het moet wel betaald worden en de test is net zo duur als een vaccinatie. Er blijkt na enig heen en weer geschrijf dat er corruptie in het spel is. We besluiten tenslotte dat ze zich beter kunnen laten vaccineren. In oktober krijgt Dorothy een jongetje met de naam Shawn. Ze woont en werkt in een hotel in noord Kenia. Daar woont ze samen met de vader en zorgt zelf voor haar kindje. Toen ze daar ging werken liet ze haar dochtertje Loam achter in het kindertehuis, die krijgt zodoende zorg en gaat naar school.

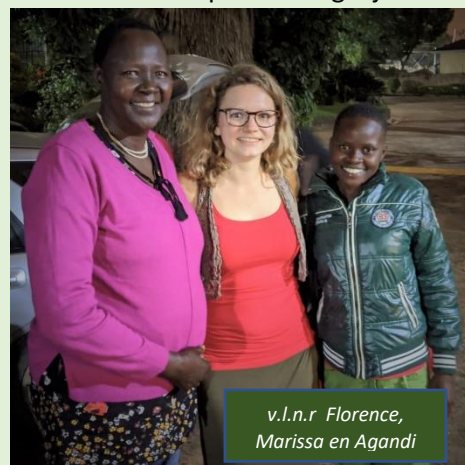
Oeganda

Ook de fysieke contacten met Oeganda worden gemist. Even overleggen en zaken doorspreken blijkt lastig. De school van Florence draait in samenwerking met een andere grote ontwikkelingsorganisatie, maar die komen goed op voor zichzelf en moet Florence er soms geld bijleggen, wat uiteraard van ons afkomstig is. Deze organisatie is een grote van oorsprong Europese organisatie met een marketing geschoeid op Amerikaanse

Florence tussen de jongeren in Nairobi

leest. Ook in Nederland zien we op hetzelfde moment hun reclame dagelijks voorbijkomen op televisie. Dat deze organisatie goed aan zichzelf denkt, maar niet zo aan Florence haar beperkte mogelijkheden, is vanzelfsprekend

v.l.n.r Florence, Marissa en Agandi

teleurstellend. Dat zou niet zo moeten zijn. Florence haar mogelijkheden worden mede door ons bepaald en we proberen over deze gang van zaken met haar gezonde afspraken te maken. Nadat dit

niet zo blijkt te lukken en Florence toezeggingen ontvangt van een nieuwe Canadese organisatie, kiest zij ervoor om zonder ons verder te gaan. We besluiten daarom voorlopig de hulp aan haar op te schorten gedurende het jaar 2021. Mocht Florence later onze hulp opnieuw nodig

hebben, dan kan ze daarover met ons in gesprek gaan. In dat geval nodigen we haar uit om in 2022 naar Nederland te komen voor een gesprek waarin we gaan kijken hoe het verder moet. Maar als Florence daar niet op ingaat, is dat ook in orde, want dan gaan we er vanuit dat ze inmiddels beschikt over voldoende middelen van meerdere zijden. Dat betekent dan dat ze zelf kan voorzien in de benodigde middelen met hulp van anderen. Wij kunnen dit project momenteel voorlopig loslaten als zelfstandig draaiend. En we zijn van mening dat we daar trots op mogen zijn. Immers: zonder hulp van Hoogeveen was het niet zover gekomen!

Acties

Chocolade

Al direct na de jaarwisseling in 2021, tijdens de lockdown, bespreken we in de eerste vergadering op 3 januari of het mogelijk is te beginnen met onze chocoladeactie. We moeten de chocolade al bestellen, maar de persconferentie is pas op twaalf januari. Ineke

vraagt uitstel en onderzoekt of huis aan huisverkoop ondanks alles toch mogelijk is. We horen op de persconferentie van twaalf januari dat de lockdown verlengd wordt tot negen februari. Wij vinden nergens dat huis aan huis verkoop verboden is en bestellen de chocolade. Er is een avondklok maar we lopen tot acht uur dus gaat ieder de straat op om de chocolade aan de man te brengen. We mogen van de leverancier de partij chocolade in twee gedeeltes laten komen. Bij aanvang is het best spannend, want hoe wordt er aan de deur op gereageerd? De mensen blijken hartelijk en ondanks een ijskoude week met veel sneeuw, waarin we niet kunnen lopen, raken we de chocolade snel kwijt. Zelfs ook de tweede lading. De opbrengst van de actie bedraagt uiteindelijk € 5.785,-

De bussen in gereedheid brengen

Hoogeveense Keientocht/Collecte De Wolden/Deurcollecte
Half januari bespreken we de plannen voor de eendaagse Hoogeveense Keientocht en de zevendaagse Afrikaloop. We vragen ons af of we dit kunnen organiseren en bedenken verschillende opties. De Keientocht wordt

afgelast, omdat alle evenementen verboden zijn tot één juni. In plaats van de Keientocht doen we een extra collecte in de Wolden. De opbrengst hiervan is € 1.436,04. Dat maakt veel goed. De collecteweek in Hoogeveen kan ondanks alles wat gaande is gelopen worden. De reacties van mensen zijn positief. Zo horen we verschillende keren: hé eindelijk weer mensen aan de deur, ik dacht al, zullen ze weer eens komen! De opbrengst is uitstekend.
€ 4.493,98.

Pepernoten

In augustus worden de pepernoten besteld. Zodra die binnen zijn gaan we op pad om de eerste zakjes te verkopen. Voordat de Afrikaloop begint. Dat vraagt een goede planning en kost veel tijd en energie. Elke medewerker verkoopt gemiddeld negentien dozen van vierentwintig zakken. In november zijn de laatste pepernoten verkocht en de opbrengst hiervan is bij het ter perse gaan van deze nieuwsbrief duidelijk. Die bedraagt:
€ 4.006,10,-

Pepernoten voor Afrika!
€ 1,50 per zak, 3 zakjes voor € 4,-
www.andreamanna.org

Afrikaloop

Aan deze actie gaat een jaar van organisatie vooraf.

Verschillende trouwe wandelaars uit het land zijn in Drenthe te vinden om de routes voor te bereiden. Onze medewerkers zoeken de pauzeposten en zo krijgt de nieuwe route langzamerhand vorm. Aan het eind van de maand juni wordt de lockdown opgeheven. We houden opnieuw ons hart vast, want we willen wel graag dat de

Afrikaloop in oktober kan doorgaan en dat er in het najaar geen nieuwe lockdown gaat komen. Vorig jaar werden de maatregelen teruggedraaid en mochten we de laatste dag niet meer lopen. De covid-maatregelen worden vanaf eind september versoepeld. We hopen dat de Afrikaloop over

wandelaars onderweg naar Echten

de hele week door kan gaan. Dat is uiteindelijk het geval. We houden ons aan de geldende maatregelen en hanteren het corona toegangsbewijs. We hebben een prachtige wandelweek, die net als vorig jaar € 19.000,- opbrengt. Het is altijd weer spannend zodra we starten. Gaat het allemaal goedkomen met de wandelaars, het weer en met de opbrengst? Voor we het weten, is de week alweer voorbij en kijken we er dankbaar op terug en genieten na van de ontmoetingen met wandelaars en de vele gastvrije mensen onderweg.

Zaalvoetbal

Ondertussen is door Eric hard gewerkt aan de voorbereiding van het jaarlijkse zaalvoetbaltoernooi. Kan

Eric organiseert de zaalvoetbal Opbrengst € 1.800

het doorgaan, kan het niet doorgaan? Zijn er voldoende teams die willen meewerken? Is er een scheidsrechter bereid om te komen fluiten? Het vorige jaar mocht deze niet doorgaan.

Gelukkig hebben toen een aantal teams en enige sponsors toegezegd dat ze wel wilden bijdragen. Dat leverde nog een mooi bedrag op. De maatregelen van covid worden momenteel weer aangescherpt, vanwege de alsmaar stijgende besmettingscijfers. Terwijl aan deze nieuwsbrief gewerkt wordt is ondertussen duidelijk dat het voetbaltoernooi tóch kan doorgaan.

Kleding

We krijgen door de tijd heen veel kleding van allerlei zijden. Dat moet weer eens goed uitgezocht worden. Op een zonnige dag gaat alles naar buiten en zijn twee van onze vrijwilligers er een hele dag mee bezig. Het wordt

veilig bewaard in nieuwe containers. Wij hopen dat we dit zo snel mogelijk weer weg kunnen brengen naar Kenia en Oeganda.

December

De enige actie begin

december is het schrijven,

drukken, vouwen en versturen van deze nieuwsbrief. Daarna hebben de vrijwillige medewerkers een paar weken rust, voordat we in januari gelijk opnieuw aan de slag gaan met de organisatie van alle acties.

Gerja en Marissa sorteren de kleding

Reizen

Ook plannen we voor het komend jaar al ver van tevoren wie er van ons wanneer naar Afrika gaan, in het geval dit weer mogelijk is. Helaas moeten nog steeds alle reisvoornemens afgelast worden en kan de naar Kenia geplande reis in december niet doorgaan. We hopen op het volgende jaar. De kinderen geven met regelmaat uiting aan het feit dat ze ons graag weer willen zien. En dat is wederzijds. We blijven uitzien naar meer stabiele reismogelijkheden.

Mobieltjes

De kinderen en jongeren in Nairobi, moeten weer naar school. Hun mobieltjes uit 2016 zijn veelal versleten. Daarom geven we de jongeren allemaal een nieuwe, op voorwaarde dat de oude exemplaren worden ingeleverd bij het bestuur. Ze zijn er super blij mee en het vergemakkelijkt de communicatie met Nederland. Nu ze veelvuldig in de sloppen bezig zijn, wordt overwogen de nog goeie exemplaren te gebruiken voor mensen die het daar nodig hebben.

Hulp

Wij kunnen op allerlei fronten hulp gebruiken. Eerst door de *bankencrisis* van tien jaar geleden haakten veel donateurs af. Dat gebeurt nu nogmaals in de *coronacrisis*. Dat treft niet alleen ons, maar meer grotere en kleine ontwikkelingsorganisaties. Om die reden willen we graag een beroep op u doen: om ons te helpen bij de zorg voor

Kinderlijke
onbezorgdheid in
een wereld die
bezorgd maakt

onze kinderen in Afrika. U kunt bijvoorbeeld eenmalig, maandelijks, per kwartaal, of jaarlijks een gift geven aan de AMS. Als u uit de regio komt en ons wilt helpen bij onze acties kan dat ook. We hebben onze aandacht via de AMS-Koerier altijd voornamelijk gericht op de situatie van onze kinderen in Afrika, niet op onze acties. Om te voorkomen dat we ons op de borst zouden kloppen. Deze keer doen we dat bewust wel. U mag weten wie we zijn,

wat onze inzet is. Want uw hulp is nodig en door te laten zien wie we zijn willen we u in beweging brengen als dit al niet het geval is. Bij ons geeft u het niet aan een organisatie met een *overhead* van minstens 35% of bij sommigen van zelfs 50%. Wat zelfs bij alle zichzelf christelijk noemende organisaties het geval is. Waardoor

een groot deel van uw gift aan de *strijkstok* verdwijnt. Daarmee helpt u niet alleen de mensen waartoe de organisatie dient, maar ook de betaalde medewerkers. Onze overhead daarentegen bedraagt 0% omdat de huiskerk alle kosten van de AMS betaalt. Daarom vragen we u: *Kom over en help ons, bij de hulp voor kinderen in Afrika*. Op de bijgaande brief vindt u onze bankrekening en verdere gegevens.

Privacy

Privacy is goed. De privacywetgeving is een doorgeslagen fenomeen. Het gevolg ervan voor ons is dat banken de adresgegevens van mensen die donaties geven niet meer kunnen doorgeven. Dit betekent dat we soms geld van mensen krijgen, maar niet werkelijk weten van wie. Dit is sinds de invoering van de privacywetgeving al enige jaren zo. Een nieuwsbrief zenden naar deze mensen is dus onmogelijk. Dat stimuleert het geven niet. Daarom vragen we u om ons te helpen. Wilt u over ons werk met uw familie en vrienden spreken? Wij hebben geen "strijkstok omdat wij alleen werken met vrijwilligers. Daarom is ook het CBF niet meer in ons geïnteresseerd. Want ook zij bestaan uit contributies van de

aangesloten organisaties. Daar doen wij niet aan mee. Onze cijfers vindt u op de website. Onze kosten worden door onze vrijwilligers of door de huiskerk opgebracht. Mensen die bereid zijn donateur te worden of geïnteresseerd zijn, kunnen een machtiging invullen op onze website (zie bijgaande brief of op www.andreamanna.org). Door dat te doen gaan ze deze nieuwsbrief ontvangen. Helpt u ons?